
наше місто зростало колами
навколо дерева життя
позначаючи вік
кільцевими дорогами
замість підсумків

ніхто не пам'ятає початку
ніхто не бачить кінця
навіть якщо придивитися
в оптичний приціл
з найвищих балконів

про що можна думати
консервуючи себе в коробках
як розпізнати степи
яких не існує
ми залишимося тут назавжди
і в затишному галасі скелі
відчуємо фактуру стін
фактуру своєї шкіри

вогні згасають помірно
світло ночі
не досягає дна

його поверхня ховає
шляхи трамваїв
рівчаки брудних джерел
епітафії невідомих тіл

ми надто високо
щоб дотягнутися до них
78 відсотків води
набивають синці
на легенях тротуарів

чомусь
глибина не розділяє
лише нагадує
про заховані в ній скарби
стимулюючи дурні сни
і хворі фантазії

цукровик
звучить гордо
престижно

принаймні зрозуміло

цукровик
це наша спільна гордість
і печаль

скільки себе пам'ятаю
цукровик
завжди валив гастролерів
яких заносило на наш
витоптаний сонцем газон

понурі червоні обличчя
зовнішніх ворогів

бліді
кров з землею
потягані міланівські футболки

чому вони тут з'являлися

де знаходились
ці забуті богом села
назви яких були тотожними
назвам їхніх команд

мілан
динамо
ювентус
нюкастл юнайтед

часом
навіть ювентус юнайтед
бо головне в нашій справі
це кольори

їхні автобуси влітали
стрімко і впевнено
тягнучи за собою
темну ріллю слідів

пробивали фотошпалери
з зображенням степу
з'являючись нізвідки

і ненависть наша
була до них безмежною
наче небо на цих шпалерах
що так щільно обліплюють

коробку міста

команди при заводах
помирають
разом з заводами

безлика множина дітей
зовсім не зміниться

лише посивіє
від жаху
від новини про мамину
смерть

тому
можеш не перейматися

вони будуть стояти
твердо
наче пам'ятники
невідомим солдатам

щоби лінія вапна
ніколи не стерлась

щоби ти завжди бачив
свою межу

посидь поруч зі мною
на високих дахах
відчуй останній вітер
що вдариться в обличчя

так самотньо зустрічати
перший і останній ранок
серед тисяч людей
чорної ікри

вулиці не будуть чекати
вони обернуться на скло
гаряче та монолітне

мости впадуть
а хмари будуть низькими
в гирлах річок

і місто здригнеться
наче череп
в який встромили
тисячі будинків голок